

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobce: **T. H. D.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. OAM-166/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své tehdejší právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. OAM-166/ZA-ZA11-HA12-2019, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

jen „zákon o azylu“). Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného vypořádání jeho obav z návratu do Vietnamu. Uvedl, že splňuje podmínky pro přiznání azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že Vietnam neopustil pouze z důvodů ekonomických, ale i politických, neboť nesouhlasí s tamním komunistickým režimem. Podle žalobce zprávy o zemi jeho původu nepopisují skutečný stav země a života občanů, když ve Vietnamu i nadále existuje tvrdý politický režim bez svobody projevu, pohybu, přístupu k informacím a bez fungujícího sociálního systému. Tyto informace žalobce získal od ostatních Vietnamců, kteří z těchto důvodů stále svou vlast opouštějí. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nepřezkoumatelné rovněž v důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se podle žalobce zejména nevypořádal s tím, jak žalobcovo nucené vycestování zasáhne do jeho života a života jeho rodiny. V tomto zásahu spatřoval žalobce důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14, § 14a nebo § 14b zákona o azylu. Zdůraznil, že splňuje podmínky pro přiznání humanitárního azylu, neboť má v České republice trvalé vazby, považuje ji za svou vlast, je zde plně integrován, žije zde se svým synem a těhotnou družkou, se kterou společně podnikají. Dodal, že na Vietnam nemá žádné vazby. V případě vycestování by žalobci a jeho rodině vznikla závažná újma, neboť by zde musel zanechat svou těhotnou družku a nezletilého syna, kteří jsou na něm existenčně závislí. Podle žalobce by jej do Vietnamu nemohli doprovázet ani jeho družka (kvůli svému zdravotnímu stavu), ani jeho nezletilý syn, který je zvyklý žít v České republice, kde má příbuzné, kamarády a navštěvuje mateřskou školu. Žalobce dále namítal, že žalovaný napadeným rozhodnutím zasáhl do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce poukázal také na Úmluvu o právech dítěte, podle níž má dítě právo na zachování rodinných svazků a nemá být proti své vůli odděleno od rodičů. Žalobcovým vycestováním by však podle něj došlo k rozdělení rodiny a poškození práv jeho nezletilého syna i nenarozeného dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Zdůraznil, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na českém území, aby zde mohl zůstat se svou družkou a synem; návrat do Vietnamu žalobce odmítal s tím, že tam nic nemá a nemá se kam vrátit. Podle žalovaného žalobce během správního řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující existenci důvodů podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na výjimečnost institutu mezinárodní ochrany, jehož smyslem není legalizace pobytu cizince či ochrana před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu. Připomněl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu po téměř patnácti letech pobytu v České republice a poté, kdy zapomněl podat žádost o prodloužení povolení k pobytu a obdržel výjezdní příkaz. Existence rodinných vazeb podle žalovaného nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, k čemuž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 66/2008, 9 Azs 3/2010, 6 Azs 5/2010 a 1 Azs 5/2011. Dodal, že k legalizaci pobytu cizince na území slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jež žalobce využíval, avšak vlastním jednáním o pobytové oprávnění přišel.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho obavami z návratu do Vietnamu a s tím, jak žalobcovo nucené vycestování zasáhne do jeho života a života jeho rodiny. Této námitce soud nepřisvědčil. K důsledkům, které by pro žalobce plynuly z návratu do vlasti, se žalovaný obšírně vyjádřil na stranách 4 až 11 napadeného rozhodnutí, přičemž žalobcovy rodinné vazby na českém území hodnotil zejména na stranách 10 a 11, kde vysvětlil, že existence rodinných vazeb není azylově relevantní skutečností. Žalovaný především poukázal na to, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť v důsledku svého opomenutí podat včas příslušnou žádost pozbyl pobytové oprávnění a byla mu uložena povinnost opustit území České republiky, kde si však žalobce přeje nadále žít se svou těhotnou družkou a synem. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že legalizace pobytu nepatří k důvodům pro udělení azylu. Toto odůvodnění vyhodnotil soud s přihlédnutím k okolnostem případu a zejména k vlastním tvrzením samotného žalobce jako dostačující a napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Soud dodává, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí se závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, jejíž zkoumání je předmětem další části tohoto rozsudku.
8. Dále se soud zabýval souborem námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud zjistil, že žalovaný při rozhodování vycházel zejména z informací poskytnutých samotným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobcem a ze zpráv o zemi původu, které mimo jiné zahrnují zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Vietnam ze dne 28. 1. 2019 a Informaci OAMP ze dne 24. 8. 2018 – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Z hlediska povinnosti žalovaného v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) náležitě zjistit skutečný stav věci považuje soud za klíčové, jaké informace v průběhu správního řízení sdělil žalovanému samotný žalobce.

9. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 19. 2. 2019 uvedl jako důvod této žádosti, že v České republice žije již patnáct let, má zde dvě sestry, těhotnou přítelkyni a dítě, zatímco ve Vietnamu nic nemá a z toho důvodu se tam nechce vrátit. K tomu žalobce dodal, že se za celou dobu pobytu v České republice nedopustil žádného trestného činu, ani zde neměl žádné problémy, pravidelně platil daně a odvody. Zároveň žalobce popsal, že do České republiky přicestoval v roce 2004 s povolením k dlouhodobému pobytu a od té doby se do Vietnamu nevrátil. V roce 2014 však zapomněl podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění, v důsledku čehož obdržel dne 18. 1. 2019 rozhodnutí, jež mu ukládalo povinnost do šedesáti dnů od jeho převzetí opustit území České republiky. Při pohovoru k předmětné žádosti pak žalobce dne 19. 2. 2019 uvedené skutečnosti potvrdil a dále konstatoval, že do České republiky přicestoval, aby zlepšil svou ekonomickou situaci. Ve Vietnamu nikdy neměl žádné problémy s tamními státními orgány, a to ani při vycestování ze země. Sdělil, že zde žije již dlouhou dobu, má zde těhotnou přítelkyni a nezletilého syna, s nimiž žije ve společné domácnosti. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal z důvodu legalizace svého pobytu, neboť zapomněl podat včas žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, následkem čehož mu byla uložena povinnost vycestovat z území. V návratu do Vietnamu mu nebrání žádné důvody, mimo odloučení od rodiny, neměl by tam žádné problémy, nic mu tam nehroží a žijí tam jeho rodiče.
10. V kontextu těchto tvrzení samotného žalobce shledal soud žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
11. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 22. 2. 2019, se žalobce nechtěl seznámit s podklady pro rozhodnutí ani s obsahem zpráv o situaci ve Vietnamu, a nenavrhoval ani žádné doplnění podkladů. Za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení, že zprávy o zemi jeho původu nepopisují skutečný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stav země a života občanů, když ve Vietnamu i nadále existuje tvrdý politický režim bez svobody projevu, pohybu, přístupu k informacím a bez fungujícího sociálního systému, za ryze účelové, když sám žalobce navíc ve správním řízení opakovaně uvedl, že v zemi původu neměl žádné problémy, a to ani se státními orgány, a popřel, že by se jakkoli politicky angažoval.

12. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
13. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že *„za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
15. Z § 14b odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
16. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že v České republice žije již patnáct let, má zde dvě sestry, těhotnou přítelkyni a dítě, zatímco ve Vietnamu nic nemá a z toho důvodu se tam nechce vrátit. K tomu žalobce dodal, že se za celou dobu pobytu v České republice nedopustil žádného trestného činu, ani zde neměl žádné problémy, pravidelně platil daně a odvody. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po patnácti letech legálního pobytu na území a v okamžiku, kdy mu skončila platnost výjezdního příkazu, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

17. Poprvé v žalobě začal žalobce tvrdit, že Vietnam neopustil pouze z důvodů ekonomických, ale i politických, neboť nesouhlasí s tamním komunistickým režimem. Toto tvrzení však soud považuje za účelové, neboť je v přímém rozporu s tím, jaké skutečnosti žalobce uváděl v průběhu správního řízení. Žalobce navíc své nové tvrzení o svém nesouhlasu s komunistickým režimem ve Vietnamu nijak nedoložil. Soud proto vycházel z obsahu správního spisu, kde je založen žalobcem podepsaný dokument *Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu* ze dne 19. 2. 2019, podle něhož žalobce nemá politické přesvědčení, nebyl členem politické strany ani skupiny, nebyl politicky aktivní a o mezinárodní ochranu požádal výhradně z důvodu svých vazeb v České republice. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl výhradně ekonomické důvody odchodu z Vietnamu, kde neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií ani s armádou. Již jen z těchto vlastních tvrzení samotného žalobce je podle názoru soudu zjevné, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.
18. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (trvalé vazby v České republice, plná integrovanost, soužití se synem a těhotnou družkou, absenci vazeb na Vietnam, existenční závislost rodiny na žalobci, oddělení od rodiny a od přátel) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
19. Po přezkoumání správního spisu soud dále konstatuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť netvrdil, že by mu v souvislosti s návratem do Vietnamu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je popsána v odstavci 2 téhož ustanovení.
20. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat ve skutečnosti, že žalobce v důsledku neudělení mezinárodní ochrany nebude moci zůstat se svou přítelkyní a synem. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv. Žalobcova přítelkyně je stejně jako žalobce vietnamské státní příslušnosti a hovoří mezi sebou hlavně vietnamsky, a to i s jejich synem narozeným v roce 2014, tudíž přesídlení celé rodiny do Vietnamu rozhodně nebrání národnostní ani jazyková bariéra. Překážkou tohoto přesídlení nemůže být ani těhotenství žalobcovy přítelkyně, neboť i v těhotenství či s malým dítětem lze cestovat, případně by žalobcova přítelkyně s dětmi mohla k žalobci připojit až později, jakmile to její zdravotní stav a stav jejich dětí umožní.

21. Vycházejí z těchto úvah soud nepovažuje udělení humanitárního azylu za jedinou možnost, jak udržet žalobcovu rodinu pohromadě a zajistit jeho dětem společnou péči obou rodičů. Soud odmítá, že by žalovaný svým postupem jakkoli porušil ústavně či mezinárodními smlouvami garantovaná práva dítěte. Ostatně i Úmluva o právech dítěte, která v čl. 3 stanoví povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. v čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Žalobce by si měl uvědomit, že to byl výhradně on sám, kdo přivedl svou rodinu do této situace, když včas nepožádal o prodloužení svého pobytového oprávnění. Soud nemůže ani přehlédnout, že syn zůstává v péči matky, a má tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což je z hlediska mezinárodních závazků České republiky naprosto dostačující.
22. K obecnému odkazu na § 14b zákona o azylu soud pouze na okraj poznamenává, že žalobce netvrdil, že by některý z členů jeho rodiny byl poživitelem doplňkové ochrany, a proto je v případě žalobce aplikace předmětného ustanovení vyloučena.
23. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 17. prosince 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.